

Nr. 18
An. VII.
1883

Gherla
15/27
Oct.

AMICULU FAMILIARU

Apare in 1/13 si 15/27 a luni. — Pretiulu pre unu anu e 4 fl., $\frac{1}{2}$ anu 2 fl.
pentru Romani'a pre anu 10 franci — lei noi.

GHIRANU PUIULU.

— Novela. —

Spunu că Ghiranu Puiu a fostu unu puiu de codru. Hotiu de munte, vitézu mare, dar' copilu cu anima buna.

Luá si dá, cumu erá omulu care i picá in cale.

Stateá la strêmtori si tieneá calea domniloru; asceptá in crucile drumuriloru si desbracă pe cei ce se imbracău din sudórea altui'a.

Dar' 'si impartia viéti'a in dóne: pe di si pe nópte. Nóptea erá a avutiloru, diu'a a seraciloru. Nóptea luá, diu'a dedeá.

Aveá aleanu fačia de domni, si mila fačia de seraci. — Asia spune traditi'a.

Cátu eráu noptile 'lu poteái vedé pe sub poteci, pe stánce si pe la indoiturele drumuriloru — cá vulturulu in pânda. Ér' diu'a 'lu audiaí pe cei munti pustii, dicându in frunze, cátu spiná codrulu. — Si de-lu intélnoi pe cele plaiuri de munte, nu te intrebá cine esti, dar' 'ti dedeá sufletulu din peptu.

Asia copilu erá Ghiranu Puiu!

Si spunu că erá copilu frumosu cá unu paunu. Portá cioreci de haba cusuti cu berca négra, caciula indoita, sierpariu cu pistóle si unu baltagu haiducescu. Aveá peru lungu si cretiu, si amblá curatu cá o féta de maritu.

Nu mai scia nimenea cine 'lu grigiesce. — Dinele codrului.

Poporulu si astadi 'ti mai scí areta cararile pe unde treceá pandurulu Ghiranu. — Traditi'a trece din gura 'n gura.

Ómenii 'lu pomenescu cu dragu, cá a fostu omu cu sufletu de crestinu.

Dar' n'a avutu norocu seraculu. — Aveá anima buna, si anim'a cea buna l'a dusu la reu.

Vedi-bine, erá copilu de iobagiu. Trebuieá se faca o suta si patru de dile pe anu pe révasiu domnescu, apoi alta suta si patru fára revasiu.

Lucrá cá boulu, numai se fia bine.

Dar' s'a alesu reu. Bagsém'a ce 'ti-e rënduitu nu poti incunginrá.

A vediutu pe tata-seu la claca domnesca jácundu pe brésda si plangündu. Jaceá si plängeá de batai'a sbiriloru domnesci.

Erá betranu sermanulu si gârbovu, nu poteá tiené rëndu cu cei teneri. Coconulu domnescu redicá bétulu si-lu batù pana la un'a.

Mosinégu erá betranu si slabu, si Ghiranu erá copilu bunu si milosu. Luá bétulu din man'a lui i-lu mesurá pe spate, apoi apucându-lu cá pe o vrabie 'lu durducá pe o cósta la vale.

Vestea merse in curte si se facú o durdura nepomenita.

Cumu se nu? Unu lucru ne mai auditu!

Iobagiulu in contr'a domnului; sclavulu legatu de glie in contr'a stapénului; vermele in contr'a lui Domnedieu?

Si domnulu 'si adună curtenii si-i porní se prinda pe bietulu Ghiranu.

Dar' Ghiranu scia ce-lu ascépta.

— Sanetosi fetiori! díse cu giele catra clacasi, — apoi luá baltagulu pe mana, straiti'a in umere, si porní.

Codrulu erá verde, lumea erá larga.

Dar' a dusu cu sine unu tovarasiu reu: dragostea si dorulu celor de acasa.

Cá Ghiranu aveá colé intr'o casa la pol'a muntelui o nevést'a tenera si frumós'a si copilu micu in léganu.

Si candu a ajunsu colé su pol'a codrului, asiá l'a ajunsu dorulu de ei.

Si vai, mare piétra e dorulu déca tí se apasa pe anima.

Pe mediulu noptii a ajunsu afundu in codrulu celu negru, unde nici pasere nu cânta.

Aici nu l'oru ajunge.

La o poenitia verde statú pe locu, apoi se lasá pe pamentu si se culcá, ostenitu, cu capulu pe straitia. — Toporulu 'lu puse langa sine, — cá acel'a-i va fi tata si mama, nevést'a si copilu.

Si cumu stateá asiá, culcatu pe spate, priviá la ceriu cu anim'a cernita.

Dómne, frumosu e ceriulu, asiá nóptea, in noptile de véra!

Ghiranu a totu privitu la stele, lungu si cugetatoriu. — Dincóce carulu, dincolo pânea, colo gainusi'a, fusceii, colacii, cociorb'a, calea cea alba, si câte Dómne, care de care mai frumóse.

Si asia cumu priviá la ceriu, póte cá din ceriu i vení somnulu. Erá ostenitu si adormí.

In somnu i póte fi bine si celui napastuitu si prigonitu.

I-au venitu si lui angerii cei buni si i-au adusu leacu pe doreri.

Dormiá si visá. Erá acasa, colo in casuti'a cea dela pol'a muntelui. — Siedeá pe vétra cu nevestuti'a la zarea focului. — Inaintea vetrei se jocá copilasiulu in léganu, ér' betranulu siedeá in unghetiu si leganá.

Si asiá-i erá de bine, si asiá erá de multie-mitu. — I rideá nevést'a cea draga, i rideá copilulu din léganu, — dar' nu sciu ce, asiá 'lu apasá cev'a pe peptu.

— Du-du-du . . . incepù vórb'a omulu din léganu, dându cu mânutiele.

— Du-du-du, i respunse mumas'a plecandu-se pe léganu.

Ei se pricepeáu unulu cu altulu.

Apoi se stramutá tabloulu.

Nevést'a se sirguiá. Gateá cin'a.

Pe capu aveá o scergura alba legata inde-

reptu, la faéa erá pojerita de focu si ochii-i straluciáu cá dóue lumini.

Més'a erá intinsa inaintea vetrei, la diarea focului; copilulu povesteá: du-du-du.

— Du-du-du, sufletulu tatucului!

Apoi s'a pusu nevést'a pe braéiulu lui, si a privitu in ochii lui cu dragoste.

Apoi si-a bagatu mân'a in sênu, si a scosu dóue mere rosii cá flacar'a. Unulu a fostu a ei, unulu a lui.

Nevést'a l'a inceputu alu ei, si elu inca la inceputu alu lui. Inca erá caldu cumu statuse in sênu.

Nevést'a a moiatu unu picutiu de mediu, s'a plecatu pe léganu, si l'a pusu in guriti'a copilasiului.

Vai cumu s'a strêmbatu cu guriti'a!

Apoi a andítu strigate si chiote. — Nevést'a sarí in petióre.

— Ghirane, Ghirane, scóla si fugi, vinu domnii se te prinda.

Ghiranu se tredí si sarí in petióre.

Se vedeá de díua. — Unu ventu subtire suflá prin bradi, se pareá cá plânge.

* * *

Ghiranu se affá in codru, singuru si pribégu. — Puiulu codrului.

Codrulu are pui multi si pe toti i scutesce. Cerbulu, paserea, pribeagulu — toti suntu puii lui.

Ghiranu indragí codrulu si i se facú prietenu de cruce. — De-antáiu i erá grea pétr'a cea de móra ce-lu apesá pe anima, — dorulu; dar' se dedá si cu ace'a. — Tóta ból'a are leacu, numai se-lu cunosci.

Apoi se dedá omulu cu tóte, — si nu este ocupatiune care se nu aiba cev'a lustru poeticu.

Si câta poesia in viéti'a voinicésca pentru celu ce are aplicare la ea.

Ese din lumea acést'a sucita si resucita si intra intr'o lume unde tu esci stapênu, unde esci liberu si joci in largulu teu. Cunosci legile ei, firea ei, si le affi mai drepte cá a ómeniloru. Nu te prigonesce nimenea si nu vedi pe totu pasiulu misielié si nedreptate.

Faci cunoscintia cu plaiurile, cu bradii, cu frundi'a. Scíi care cerbu pe care plaiu trage la apa; care ursu in care smeurisiu se tiene; care pasere pe care crénga cânta. — Scíi pe ce tempu se scóla privighiatóri'a, pe ce tempu vine capriorulu la culcusi.

Faci cunoscintia cu ceriulu si cu stelele. Scíi care stea unde si candu resare, unde si candu apune. Scíi pe ce tempu e candu o stea trece preste creang'a ceea, candu te acopere umbr'a lunéi, candu e lucéferulu la prandiu si la médiadi. Cериulu e o carte deschisa din care cunosci tóta

liter'a. Cetesci in ea cá ori care carturariu din cartile scrise. Din aburii ce iesu din munte, de pe gârle, din prepastii, — din cêrcanulu lunei, din colórea aerului: tu scii ce vreme va urmá. Din sborulu paseriloru, din rescanteculu stâncelor, de pe cumu trage ventulu, si din leganatulu crengiloru: tu cunosci tempulu mai bine cá ori-ce astronomu.

Asia indragesce omulu natur'a, codrulu si viéti'a de voinicu.

Ghiranu crescuse in munte, muntele erá tiér'a lui — n'a mersu in tíera straina.

De-antâiu l'a secatu dorulu nevestei, si unu glasu dulce de copilu micu — ori unde mergeá, ori ce faceá: pe ea o vedeá si glasulu acelu scumpu 'lu audiá.

Dar' de unu tempu in cóce Ghiranu erá voiosu — si trierá muntii si plaiurile si faceá se povestésca totu giurulu de puiulu codrului.

Erá voiosu, cáci turturéu'a 'si afla soçiulu ori unde in lumea ast'a.

Codru-i mare, câmpulu largu; dar' turturéu'a 'si afla soçiulu si prepeliti'a 'si afla puii, se-i alunge sórtea ori unde. Dragostea de soçie si dragostea de mama suntu câte o scanteia din suflarea lui Ddieu. Ea ne invétia si ne povatuesce.

Ghiranu erá in codru, nevést'a erá acasa. Dupa Ghiranu tieneáu pânda cá dupa fiéra, si cas'a nevestei erá incungiurata cu stragi pâna câtu colo. Sciáu ei cá pe Ghiranu l'a lovi dorulu. Cine scí cumu a mai gâcitu si ei cá si omulu seracu are dragoste ce arde, si doru ce stinge?

Ghiranu erá pânditu, si nevést'a erá pândita; dar' credinti'a nevestei a sciutu aflá cale la Ghiranu pe munti.

Robotele domnesci trebuíáu facute. Nevést'a mergeá la claca domnésca, betranulu siedeá si leganá. Frundi'a cea galbena ocrotesc pe cea tenera.

Ce munca pentru bietulu betranu! Déca 'lu leganá, plângeá; déca nu-lu leganá, sbierá. I culegeá mure, dar' mur'a erá acra; i culegeá fragi, dar' cu fragile nu se saturá.

Si incepeá plânsulu colé pe la prandiu si nu incetá pana sér'a.

Du-du-du cá a vení maicuti'a, — dar' maicuti'a nu veniá; du-du-du cá a vení tatuculu, dar' tatuculu... sermanulu tatuculu!...

Si nu faceá togméla, si nu faceá pace pana de séra.

Si maicuti'a veniá târdiu, colo pe cin'a cea buna. Póte cá erá departe lanurile cele domnesci.

Betranulu o asceptá cu ochii plini de lacrami. Ea se puneá pe vétra si-si luá copilulu la sênu.

Mosneagulu se scolá, esiá afara, se intorceá róta pe langa casa, apoi éra intrá.

Apoi se puneá colé pe cornulu vetrei.

— Tu Mariuca, da vediutul'ai?

— Vediutu, siopteá nevést'a.

Apoi mergeá se se culce.

Betranulu erá betranu, patulu erá tièpenu, dar' dormiá bine. Erá fericitu sermanulu — Mariuca l'a vediutu...

(Va urmá.)

V. R. Buticescu.

18 Iuliu¹⁾ la Dumitresci.

— Lui Alessandru. —

Unu anu de vietuire cu dragoste 'mpreuna
Aici amu implenitu,
Din dragu si fericire Unirea o cumuna
Adi noue ne-a 'mpletitu.

S'o portamu cu mandria, cá-ci totu nevescédita
In vécuri chiar' va fi,
Si 'n viéti'a-ne de iubire p'o cale netedita
De asta-di vomu pasi!

Revie 'n veselia acésta di frumósa
La multi ani norociti,
La cuibulu fericirii cu inima voiósa
Gasésca-ne poftiti!

Eufrosin'a Homoricénu Stoeneacu.

¹⁾ Aniversarea nuntii nóstre.

POESII IN PROSA.

de Ivan Turgenieff.

I.

O visita.

Siedeám inaintea ferestei deschise... desu de diminétia in diu'a de antâiu Maiu.

Marginea ceriului nu se rosise inca, dar erá deja galbenú, si nóptea intunecósa, calda incepeá acum a se reeori.

Negur'a nu se redicase, nici o bóre nu se mişcă; tóte lucrurile aretáu acela-si coloritu; giuru impregiuru tacere adénca — inse poteai dejá sêmti desceptarea apropiata a naturei, si aerulu respandea unu odoru umedu de róua.

De-odata prin feréstr'a deschisa sburá siuerându in odaia mea o pasere mare.

Tresarii si privii in susu... Nu erá pasere. Erá o figura mica femeésca, cu aripi si in haine strimte, lungi, ce o urmáu undulându.

Hain'a ei erá surte de totu — surte in colórea margelei; numai partea din lantru a aripeloru erá rosia deschisa in colórea trandafirului impupitu; capulu rotunjouru cu perulu despletitu purtá o cununa de lacrimióre, ér' pe fruntea ei frumósa si ovala se leganáu usioru cá si cornisiórele fluturului dóue pene de páunu.

Ea sburá de câte-va ori prin odaia; mic'a ei facia zimbea; ochii ei mari negri, vói inca zimbeáu.

Neastemperulu veselu alu sborului ei capritiosu micsiorá in câtu-va lucirea sa de diamantu.

Ea tieneá in mana o flóre inalta din desiérturi: „toiagulu tiarului“ cum o numescu Rusii. Intr'adeveru semená cu unu toiagu.

Sburându repede pe de-asupr'a capului meu, ea mi-lu atinse cu flórea acést'a.

Mi-am intinsu mânile dupa dins'a... Dar ea sburase prin feréstra.

In gradin'a, din unghiulu celu mai tainuitu alu unui boschetu de malini, o salutá cu cea de-ántaiu gân-gurare o turturica — si ceriulu albu cá laptele incepú a se rosí cu incetulu in loculu acel'a, pe unde ea disparu-se in departare.

Te-am cunoscutu dieésa a fantasiei! Numai din intem-plantare te-ai abatutu pe la mine in calea ta catra ju-nii poeti.

O, poesfa, tineretie si tu frumsetia de femeia! Unu momentu numai a-ti potutu voi aparé inaintea mea — in diori de diua, la inceputulu primaverei.

II.

Nebunulu.

A fostu odata unu nebunu.

Multa vreme a trairu elu fericitu si indestulitu, pâna candu odata aude vestea, cá elu este socotitu pretutindenea de unu smintitu fara creri.

Nebunulu s'a superatu, si a inceputu in superare a-si bate capulu cum se puna capetu aceste vesti ne-placute.

De-odata o idea fericita i trece prin intunecimea capului seu, si elu nu întârdiá neci decâtu a impleni acésta idea.

Eso la strada si se intalnesce cu unu cunoscutu, care i vorbesce despre unu renumitu, laudandu-lu in tota form'a.

„Dar' rogute!“ strigá nebunulu „acést'a este unu pictoru ruginitu! nici atát'a nu scii?... Nu, domnule, dela dt'a ast'a nu am acceptatu. Dt'a esci fórte inapoiatu in cultura!“

Cunoscutulu s'a spariatu si a primitu de bani bunu parerea nebunului.

„Ce carte escelenta amu cetitu asta-dí!“ i-dicea alu doilea cunoscutu.“

„Rogute!“ observá nebunulu, „cum de nu rosiesci Dt'a! Cartea ast'a nu este alt'a, decâtu o maculatura, nu este vrednica o cépa degerata! Nici atát'a nu scii? Esti fórte inapoiatu in cultura, Domnule!“

S'a spariatu si acést'a, si a consentitu cu nebunulu.

„Ce omu admirabilu este amiculu meu N. N. i dí-cea unu alu treilea cunoscutu. „Intr'adeveru unu omu cu sufletu adevératu nobilu!“

— „Rogu-te, strigá nebunulu, „N. N. este unu omu de nimic'a, care si-a jafuitu tote neamurile. Ast'a o scie lumea intréga. „Dt'a, Domnule, esti inca fórte remasu de lume.“

Alu treilea cunoscutu inca s'a spariatu si a consêmtitu cu nebunulu, ér' amiculu seu N. N. i-a intorsu spatele.

Si de aici incolo déca óre-cine laudá cev'a seu pe cinev'a, nebunulu avea pentru toti acel'a-si respunsu.

Celu multu déca adaugea cu ironie:

„Si dt'a, Domnule, credi inca in autoritati?“

„Omu malitosu, plinu de fiere!“ — asia vorbiáu cunoscutii despre nebunu. „Inse ce capu! Si cáta agerime de limba! mai adaugeáu altii. — Intr'adeveru are talentu!“

Lucrulu s'a sfersitu asia, cá editoriulu unei foi pe-riodice i-a incrediatiatu partea critica a foiei sale.

Si acumu nebunulu criticá pe toti si pe tote cá si mai 'nainte, cu acelea-si expresiuni. Elu care strigá odi-nióra in contr'a autoritatiloru, este insu-si autoritate, si tinerimea 'lu cinstesce si se teme de elu.

Ce se sí faca, sermanii tineri. Se-lu cinstesci — hm, spunendu adevérulu, nu se cuvine.

Inse déca incerci a nu-lu cinsti: ást'a va se dica indata, cá esti inapoiatu in cultura.

Cátu de bine traiesce unu ast'felu de nebunu in-tre poltroni!

III.

Legenda orientala.

Cine nu cunósce in Bagdadu pe marele Giaffar, sórele universului?

Intr'o dí — inainte de ast'a cu multi, multi ani — Giaffar, pe atunci inca june, se preamblá prin tienutulu Bagdadului.

De-odata aude unu strigatu nabusitu: cinev'a strigá in desperare ajutoriu.

Giaffar se deosebiá intre cei de-o vrêsta cu sine prin chibzuire si prin cumpetu, dar' inim'a lui erá in-durátore, si elu se incredea in poterea lui.

Urmá in directi'a din câtráu veniá sunetulu si ve-diú unu betranu neputinciosu cumu 'lu stringeau la pa-retele cetatiei doi hoti, cari voiáu a-lu jefui.

Giaffar scotiendu sabi'a din teaca se aruncá asu-pr'a ticalosiloru. Pe unulu 'lu ucide, cel'alaltu o ia la fuga.

Mosiulu scapatu cadiá la piciórele mantuatoriului seu, si sarutandu-i marginea hainei, i díse: „Bravule copilu, bunatatea t'a n'are se remána neresplatita! Suntu unu sermanu cersitoriu la vedere, dar' numai la vedere. Eu nu suntu omu cum suntu ceialalti ómeni! — Vino mâne deminétia in têrgulu celu mare; te voiu acceptá la fantana, si despre adevérulu cuvintelorú mele ai se te incredintiezi.“

Giaffar gândí in sine: „Betranulu acést'a la parere este cá si unu cersitoriu. Inse cu neputintia nimicu nu este. De ce se nu facu o incercare?“

Si elu respunse: „E bine, tata, am se vinu!“

Mosinégulu 'lu priví dreptu in ochi si se departá.

In deminétia urmatóre, cându se revarsá de diua, Giaffar merse in piatia. Mosiulu, radímatu pe basinulu de marmore alu fantanei, 'lu acceptá.

Fara se dica cev'a, 'lu luá pe Giaffar de mana si-lu condu-se intr'o gradina mica, incungiurata de tote par-tilecu muri inalti.

In mijloculu gradinei, pe unu locu verde erá unu pomu estraordinariu. Semená cu ciprulu, numai cátu foile de pe crengile sale eráu albastre cá ceriulu.

Pe ramurile sale subtiri si incovoiate atêrnáu trei mere: unulu de marime mijlocia, lungaretiu, albu cá laptele; alu doilea mare rotundu si rosíu-deschisu; alu treilea micu, sbêrcitu si galbeniu. Unu freametu linu se audiá prin pomu cu tote cá ventulu nu suflá. Erá unu sunetu blându si plângatoriu; se parea, cá arborele sêm-tiesce apropiarea lui Giaffar. „Copile! incepú betranulu, din aceste fructe alegeti unulu, care 'ti place. Dar' se scii cá: déca vei alege si vei mancá merulu celu albu, atunci tu vei fi celu mai invetiatu intre ómeni; mâncându celu rosíu, vei fi asiá de bogatu cá jidanulu Rothschild; daca vei mancá merulu celu galbenu, te voru avé in

dragu muierele betrane! Decide fora intardiare! Că-ci într'ó óra fructele voru vescedi si pomulu se vá cufundá in adéncimea muta a pamentului."

Giaffar, 'si plecá capulu in josu si se gândi. „Óre cum se facu? díse elu încetu, cá si candu s'aru sfatui cu sine. „Daca vei fi prea invetiatu póte n'ó se mai poftesci a traí. Déca vei fi mai bogatu decâtu toti ómenii, te voru pismuf; mai bine 'mi iáu merulu celu sbârcitu!

Asia facú; ér' mosinégulu fora dinti rise si díse: „O, celu mai intieleptu dintre toti junii! Ti-ai alesu partea cea mai buna! Ce se faci tu cu merulu celu albu? Si fora elu esti intieptu, cá regele Solomon. Merulu celu rosu inca 'ti este de prisosu, — vei fi bogatu si fara acést'a pism'a nu vá insoçi bogat'á ta."

„Spune-mi mosiule“ respunse Giaffar indreptandu-se „unde locuesce mam'a multu cinstita a bunului nostru califu?

Mosiulu se inchiná adéncu si aretà tenerului calea, ce duce la palatu.

Cine nu cunósce in Bagdadu sórele universului, pe marele si vestitulu Giaffar?

E. H.

LA MÓRTEA FIICEI MELE CORNELIA.

Tie iti tragu clopotele,
Scumpa baietiele;
Nici-odata nu mi-oru sunatu
Asia de cu jela.

Fie-care lovitura,
Inim'a-mi strabate;
O! ca-ci astadi dela mine —
Tu te duci departe.

Clopotele incetara —
Toti sciu ca esti mórtá;
La casuti'a mea se-aduna.
Multimea in pórtá.

Amicii mei prin cuvinte
Me mangale 'n je'e;
O! dar nici o alinare —
Nu gaescu in ele.

Nu l'nici n'óiu gasi vr'odata,
Se am ori ce bine;
Ca-ci binele meu celu mare
Tu-lu ingropi cu tine!

JOSIFU J. ARDELEANU.

Ti-e . . .

In multele-ti mari suferintie,
Candú ochiulu teu infaccimatu
Spunea mai multu de ce vre-odata,
Va poté spune unu disperatu.

Su te priviam, dar' mangaiere
Nici cu o vorba nu ti-aiu fi datu
De frica se n'afli c'a ta duce
In peptulu meu teistu a rezumatu.
Emilia Lungu.

CASATORIA PRIN TELEFONU.

Colonelulu in retragere, d. D., erá unu amatoru infocatu a telefonului si ajunse a-si limitá relatiunile s'ale cu ce'alalta omenire la ajutoriulu si intermediariulu telefonului. Sculandu-se de deminét'á, chiamá pe slug'a lui prin telefonu; apoi totu prin telefonu fu citatu in camer'a lui barbierulu-coaforu. Dupa ce 'si sférsiá toalet'a faceá in tóte dílele pana la tempulu dejunului o conversatiune cu amicii lui, éra-si prin ajutoriulu telefonului si fára a parasi camer'a lui. La ameadia-dí slugile clubului seu primíá ordinulu telefonicu a pune sherry in ghiatia si inaintea plecarii s'ale la clubu ordoná prin telefonu a se pune beefsteaculu seu pe focu. Acésta regula erá nestramutata si observata cu cea mai mare esactitate.

Intr'ó dí inse telefonulu nu mai functioná cu obiciniut'a esactitate: barbieriulu intardiá o óra intréga disculpandu-se cá ar' fi asceptatu inzedaru semnalulu chiamarii; amicii colonelului nu respunsera la nici un'a din observatiunile si intrebările lui; la dejunu sherry erá caldu si beefsteaculu arsu: slugile clubului motivará acést'a prin aretarea cá nu primisera nici unu ordinu si cá tóte se facusera la norocu. Colonelulu superatu se apropiá de aparatulu clubului si tramise biuroului centralu alu telefonului blastemulu bine articulatu. Dar' acésta resbunare, neparendu-i satisfacutóre si indestulitóre, alergá cu pasi accelerati la palatulu directiunii spre a-si face plângerea. Acolo legitimandu-se cá celu de antaiu abonatu, aretà defectuositatea serviciului cerendu indreptare. Directorulu se grabi a chiamá pe telegrafist'a de serviciu, miss Rose.

Colonelulu audiendu cá culpabil'a este o femeia, se cá si-i parú reu cá se purtáse prea dramaticu. Parerea lui de reu crescú inca candu se deschise usi'a si intrá o blonda frumósá cu ochi albastri. Directorulu inse nici decum nu erá miscatu de frumseti'a fetei imbracata in doliu, i adresá cu severitate cuventulu:

„Miss Rose, numerulu unu se plânge de chipulu inesactu si neglidentu cu care ti-ai implenitu astadi serviciulu si trebue se te rogu, in propriulu d.-t'ale interesu, a fi in viitoriu mai scrupulósá, cá se nu se mai intemple asemenea plângeri.“

Ochii albastri se indreptara catra numerulu unu si o vóce dulce siopti scus'a: „Me rogu de iertare d.-le, suntu astadi atátu de turburata; amu inmormentatu eri pre tatalu-meu, mam'a si eu a.m. remasu singure in lume, si de câte ori semnalulu m'a chiamatu la aparatulu, mi-amu adusu aminte de clopotele ce au sunatu la inmormentarea lui, atunci m'au cuprinsu lacrimile si nu am sciutu ce se facu.“

Sermanulu colonelu siedeá lângá culpabila cá o icóna a desperarii si cereá directorului iertare atátu pentru jun'a domnisióra cátu si pentru sine si se jurá in numele toturorú santiloru cá patimesce astadi de-o ragusiala atátu de mare, cá domnisiór'a n'ar' fi potutu se-lu intieléga, si cá nu-si va poteá iertá nici-odata necuviinti'a de-a fi distrasu pe domnulu direttore din numerósele s'ale ocupatiuni pentr'o asemenea bagatela. Directorele, vediendu cá acusatariulu parascesce insusi caus'a lui, se multiamf a retramite pe miss Rose cu o mica reprimanda la biuroulu ei.

Nóptea urmatóre colonelulu 'si faceá cele mai mari monstrari si deminét'á se apropiá de telefonulu seu si incepú a cere scuse frumósei pazitóre a aparatului pen-

tru necualificabil'a lui portare de eri. O voce cu unu timbru argintiu i respunse că numerulu unu a fostu unu angeru de blandetia si de bunetate si că indulgent'a lui portare a pastratu unei orfeline postulu anevoie dobanditu care singuru crutia pe două femei de miseria.

Colonelulu D. gasi cu cale a sigilá tratatulu de impacuire prin tramiterea unui buchetu colosalu de cele mai frumoșe flori si a două dî primii prin telefonu multiemirile d.-siórei Rose. Cu acésta ocașiune aflá cu satisfactiune că frumós'a telegrafista a fostu eri atátu de ocupata si de preocupata încátu nici n'a gasitu tempu a plange.

În cursulu septemaneloru urmatóre numerulu unu exploată abonamentulu seu, printr'o mai necontenita întrebuintiare a telefonului, care avú de urmare că într'o deminétia frumós'a colonelulu D. îmbracatu în haine de gala se aflá în faci'a aparatului seu si siopteá la urechi'a ascultatóre a junei fete vechiulu cântecu alu amurului; i povestea de singuratatea s'a, de dorint'i'a lui se-i puna capetu, de cas'a lui cea mare carei'a i lipsesce tocmai unu angeru blondu cá dens'a, spre a-o preface mtr'o locuintia paradisiaca. Pecatu că se afláu atâtea strade între elu si ea, că-ci bunulu colonelu ar' fi meritatu prin dorulu seu de mai multe septemani recompens'a de-a poté privi jun'a feta, care coplesita de rosiația stá lângá aparatu resuflandu de-abia si sioptindu cu timiditate cuvinte de recunoscintia, de iubire reciproca si de fericire.

În ace'a dî directorulu primii mai multe plângerii, că-ci frumós'a telefonista, ocupata esclusivu cu numerulu unu, n'avusese tempu pentru ce'alalti abonati.

Directorulu nu poteá se gasésca în ace'a dî nici unu momentu de repausu, că-ci candu pe la amédi erá se plece ostenitu acasa, se infacisii colonelulu D. cu rogatiunea a congedii cátu se va poté mai curendu pe mirés'a lui, Miss Rose. La biuroulu directiunei, unde se vedusera pentru antai'a óra, se aflá acumu Miss Rose pentru a două óra în faci'a numerului unu, punendu micuti'a ei mana în drépt'a barbatului iubitú si directorulu adéncu miscatu le tieneá unu lungu discursu laudandu poterea si binefacerile telefonului. Apoi adresandu miresei felicitarile s'ale, i díse cu unu surisu ironicu: „Ne pare reu că ne parasesci, domnisióra, dar' trebuie se marturisescu că statulu nu pierde multu lipsindu-se de serviciile d.-tale, că-ci nu esti în destulu de liniseita, si in totu momentulu te subjuga o alta afectiune sufletésca.

Lucru ciudatu! De candu colonelulu D. este casatoritu cu blond'a Rose, amendoi cá ómeni ingrati au parasitu cu infidelitate telefonulu, creatoriulu fericirei loru. Jun'a dómna nu mai are pentru aparatu alta atentiune decátu a ingriji cá se fia scuturatu în tóte dílele de prafu. Déca socii audu câte-cdata semnalulu clopotielului pusu în miscare de amicii colonelului carii se plángu de tacerea lui, atunci ei ridu numai, si in locu de-a respunde, colonelulu ié pe soci'a lui în bracie si-i sioptesce: „Lasa-i se me chiamó si nu le respunde, că-ci in ce limba din lume ar' poté se-mi spuna cev'a mai frumosu si mai dulce de cátu ce'a ce culegu din buzele-ti cele rumene.“

D. Romanulu.

DE ALE NÓSTRE. — în urn'a Concursului scrisu prin Administratiunea diuerialoru nóstre: „Amiculu Familiei“ si „Preotulu Romanu“ — cu terminulu de $8/30$ Juniu a. c. — au încursu mai multe operate, parte mare chiar nepublicabile. — Dintre acestea, parte cu unanimitatea parte cu majoritatea voturilor comisiunei critisatória de 5 membrii, au fostu premiate: cu 100 franci in auru articolulu basericescu „Asiedimentele sacre ale cultului divinú din Santele Pareseme.“ a carui auctoru s'a aflatu a fi dlu **Joanu Borosiu** parochu rom. gr.-cat. în Zabrauiu si asesoru consist. din Lugosiu. Mai departe totu cu 100 franci in auru studiulu socialu „Femei'a“ — scrisu de dómna **Eufrosina Hororicénu Stoenescu** — academiciana, membra a mai multoru societati literarie, scientifice si filantropice din Romani'a, Itali'a si Franci'a, distinsa cu numeroșe medalii de clasa superióra s. a. — din Rémniculu-Saratu (Romani'a). Apoi totu cu 100 franci in auru novel'a „Bețivani' su buní la casa“ scrisa de dlu **G. Saclesianu** — pseudonimulu unui profesoru zelosu pentru inaintarea Natiunei romane. — În urma cu cate 50 franci in auru un'a „Predica la înmormentarea unui preotu“ si alt'a „Predica la cununia“ — scrise ambele de dlu **Vasilii Criste** parochu rom. gr.-cat. în Zalnocu. — Dintre posesiile intrate la Concursu, — neintrunindu nici un'a majoritatea voturilor Comisiunei critisatória, — nu s'a potutu premiá nici un'a. Premiulu de 50 franci, scrisu pentru o poesia, iuse s'a adausu la premiulu de 50 franci scrisu pentru unu studiu socialu; si asié apoi s'a premiatu cu 100 franci: studiulu socialu „Femei'a“ — cá celu mai de mare valóre literaria dintre tóte operatele de acestu soiú intrate la concursu.

— Cu scopu de-a desceptá o nobila emulatiune între scriitorii nostri si în parte si de-a remunerá baremi cátu de pușinu ostenelele puse întru inaintarea culturaria a poporului romanu, escriemu prin acestea unu nou **Concursu la siese premii** — 2 cate de 100 si 4 cate de 50 franci in auru. — Cu câte 100 franci in auru se va premiá cea mai buna novela originala publicanda în „Amiculu Familiei“ si celu mai bunu articoludin sfer'a scientialoru teologice publicându în „Preotulu Romanu.“ — Cu câte 50 franci in auru se va premiá cea mai buna poesia si celu mai bunu studiu socialu publicânde în „Amiculu Familiei“ si cea mai buna predica funebrala si predica ocașionala publicânde în „Preotulu Romanu.“ — Terminulu la fia-care e $18/30$ Decemvre an. 1883, precându manuscrisale, nesubscrise de auctoru, provediute cu óre-care devisa, — suantu a se tramite la Administratiunea diuerialoru „Amiculu Familiei“ si „Preotulu Romanu“ în Gherl'a (Sz.-ujvár. — Transilvani'a) alaturandu la ele si o epistola sigilata cu sigilulu strainu, care în lontru se arete numele aucturului ér' din afara se pórté devis'a operatului.

— *Terminele concurselorú nóstre* au se prolongescu la nici unu casu. — Ast'a o însemnamu pentru ace'a, că-ci si cu datele de mai înainte ni s'au cerutu, prin mai multe scrisori, prolongirea termineloru de concursu. Suntu invitati prin urmare toti cei ce voru se concurga: se-si tramita operatele d-loru s'ale pana la terminulu prefíptu.

— Noi facem și vom face totu ce ni e în pântia spre a redică diuariale nôtre la nivelulu diuarialoru straine de acestu soiu — rogamu numai și pre publiculu nostru cetitoriu se nu ne denege intru acést'a întreprindere a nôtrea succursulu seu materialu și mai alesu moralu, cã-ci: *Nemo sibi satis!*

Inaugurarea palatului regalu dela Sinai'a. În 7 Octomvre st. n. la amédi s'a facutu ceremon'ia inaugurarii Palatului dela Sinai'a alu M. S. Regelui Carolu. Ceremon'ia a începutu printr'unu serviciu religiosu, (facutu într'un'a din curtile Palatului) și santirea apei. Eminenți'a S'a Primatulu Romaniei a oficiatu. La acestu serviciu au asistat Majestatilu Loru, vre-o 50 de invitati din tôte corpuzile statului, o parte a unui batalionu de venatori și unu numerosu publicu din Sinai'a și din Bucuresci. Dupa santirea apei a urmatu unu Te-Deum și, pre candu trup'a prezentã armele, music'a cântã imnulu nationalu; ér' pe turnulu celu mare alu Castelului se redică drapelulu nationalu, care fû asemenea salutat u prin întreite salve, date totu de pe dealu din faci'a locuintiei Regale. Dupa acést'a, generalulu Cretieanu, șiefalu casei militare, în audiulu tuturoru, dede cetire urmatoriului documentu, ce are a se pastrã, în amintirea intrarei Regelui și Reginei în acéstã locuintia:

— *Eu, Carolu I, Domnu și Rege cu Elisavet'a Regin'a, dupa o silintia neobosita de doi ani, în lupta cu unu teremu nestatornicu, strabatutu de isvóre, isbitu-amu a pune, la pôlele Bucegiului, temel'ia acestei cladiri, în anul mantuirei 1875, ér' alu Domnivei nôtre alu IX. Zidirea s'a opritu pe timpulu resboiului pentru neaternarea Romaniei.*

Intratu-amu în acéstã casa a Nôtrea în anul mantuirei 1883-lea ér' alu Domnivei nôtre XVII; datu 'i-amu nume:

Castelulu Pelesului. —

Apoi, documentulu, frumosu scrisu pe pergamentu de insasi mân'a Reginei, a fostu subscrisu de MM. LL. Regele și Regin'a, de I. P. S. S. Metropolitu Primatu și de toti fruntasii țierei, ce erãu faciã la acést'a serbare, car', pe mesur'a ce scrieriu, primiau din man'a Regelui medal'ia comemorativa a inaugurarei Castelului.

— Medal'ia erã din bronzu. Pe o parte a medaliei se afla efigi'a Regelui și a Reginei cu inscriptiunea: „Carolus I. rex Romaniae, Elisabetha regina.“ Pe partea opusa este reprezentatu castelulu Pelesu, încungiratu de inscriptiunea: „Incoatum MDCCCLXXIII perfectum MDCCCLXXXIII. Anno XVII principatus nostri, Castellum Pelesh.“ —

Dupa acést'a Majestatilu Loru, însoțite de I. P. S. Metropolitu Primatu, trecura pe d'inaintea gardei de onóre, pe care Inaltu Prea Sant'ia Sa o stropi cu apa santita. În acestu momentu music'a cantã imnulu nationalu, ér' trup'a primã pe Suverani cu urarile calduróse. În urma Majestatilu Loru ajungu la pôrt'a cea mare a intrarei de onóre, pe alu carei frontispiciu erã scrisu în flori cuventulu: *Salve!* Domnu Martin Stoehr, sculptorulu Curtii și dirigentulu acestei constructiuni Regale, a prezentatu pe o perina de catifea chei'a cea mare dela intrarea de onóre, pe care luand'o Regele deschide usi'a și face intrarea solemnã în Castelulu Pelesului, în midiloculu aclamatiuniloru celor mai frenetice ale întregei asistentie, însoțite de imnulu nationalu. Majestatilu Loru urcãndu-se pe scar'a cea mare, și continua mersulu în processiune cu tóta asistenti'a; ér' I. P. S. S.

Metropolitulu Primatu, pe mesur'a ce se strabateau salile, coridórele și tôte camerele, le stropiã cu sant'a agiasma, dupa cerintile cultulu religiosu.

La ôrele 1½, unu prandiu maretiu fû servitu în sal'a cea mare de mancare a Castelului, la care au luat parte 50 de invitati. În cursulu prandiului, candu s'a servitu vinulu de Cotnari, Dealulu-Mare și Dragasiani, oferitu M. S. de Societatea Cooperativa, Regele, redicãndu paharulu a rostitu cu vóce plina și resunãtore urmãtorele cuvinte:

„Amu claditu acestu Castelu cã unu semnu tainicu cã dinasti'a. alésã liberu de natiune, este adêncu înradacinata în asta frumósã Țiera și cã resplatinu dragos ea poporulu Nostru cu încrederea nemarginita care o avemu în venitoriulu scumpei Nôtrea Patrie. Implinescu dar' o detoria sacra, o viia detorintia, redicãndu cu vinu Romanescu, în acéstã casa a Nôtrea, celu antain paharu în onorulu și pentru fericirea Romaniei.

Se traiesca drag'a Nôtrea Țiera!“

O puternica și nesfêrsita aclamare: Traiesca Regele! Traiesca Regin'a! a esitu din peptulu tuturoru asistentiloru. Apoi, presiedintele Senatulu, Principele D. G. H. i. c'a, a adresatu Majestatili Sale urmãtorele cuvinte:

„Prin staruintia și barbatia ai radicu Roman'ia în positi'a în care se afla ea asta-đi. Totu prin aceste vêrtuti ai sciutu se învingi marile greutati locale și ai înaltiatu, între acesti munti grandiosi, acestu maretiu Castelu Regalu. Fiindu convinsu cã esprimu sentiementulu țierei întregi, Iti đicu: Sire, se traiesci ani multi cu mandria în midiloculu iubitelui Teu poporu. Se stapenesci și se locuesci cu sanatate și inima buna acestu stralucitu Castelu, impartasindu fericirea cu August'a Ta Soție, idealulu femeiei. Se traiesca iubitelu nostru Rege! Se traiesca gratiós'a nôtrea Regina! Se traiesca scump'a nôtrea Dinastia!“

Dupa acést'a, domnulu V. Alexandri cerú voie se redice unu paharu dupa cum erã obiceiulu în vechime, și đise:

„În timpulu strabuniloru nostri, candu Domni și boerii mari ai țierei intrãu în locuntie noue, poporulu se adunã de le facea urare cu aceste cuvinte:

Câte caramidi și grindi,
Atâtea mariri și-îsbêndi!
Cãtu nisipu în aste cladiri,
Atâtea fericiri și straluciri,

Acéstã urare stramosiésca o adresamu astadi Majestatiloru Vóstre în numele poporulu romanu.

Se Ve ajute Domnedieu a mai cladì multe alte monumente în țiera, totu atãtu de glorióse, totu atãtu de frumóse cã acestu Palatu frumosu și fericu cã basmele lui Pelesu.

Bene-cuventarea ceriului și iubirea poporulu fie vecinicii óspeti ai casei Vóstre!“

În urma, domnulu C. A. Rosetti, presiedintele Adunarei, redicãndu-se, între altele, đise:

„Majestatilu Vóstre nu Vati marginitu în a implantã în rãrunchi pãmântulu R. m. nu adêncele temelii ale acestui Castelu, pentru a dovedi poporulu legãmintele cari Ve unescu cu densulu, Rege și Regina, Vãti legatu de natiune prin fapte glorióse și de iubire. Legamentulu poporulu cu suveranulu seu s'a cimentatu apoi atãtu de tare la Plevn'a, prin sãngele vitejiloru nostrii, în cãtu nimicu astadi nu le va putea rupe.“

Terminãndu, a redicatu unu toastu în sanetatea Regelui și a Reginei. — Asemenea I. P. S. S. Metropolitu Primatu, în numele clerulu, și domnulu generalu Cernatu, în numele armatei, au adresatu Majestatiloru Loru urari de fericire și marire, la cari Regele mulțimesce cu caldura și totu-odata adreséza eforiloru spitaleloru civile Inaltele Sale multiamiri, pentru ospitalitatea ce au gasitu în monastirea Sinai'a în decursu de 10 ani și cã petrecerea Loru acolo va fi pentru totu-de-a-un'a o amintire placuta pentru Rege și Regina.

Pre la amédi sosi la Sinai'a unu numeru din cei, cari au plecatu din Paris și din Vien'a la Constantinopolu pentru inaugurarea noului trenu „Orient-Express.“ Printre acesti'a se aflãu dd. Rolin Jacquemins și Olin ministrii de interne și de lucrari publice din Belgi'a, Ed.

mond About, redactorul diariului „XIX. Siècle,” d. de Blovitz corespondentul diariului „Times” si alti corespondenti ai diariilor: „N. fr. Presse”, „Köln. Ztg.” „Figaro”, „Gaulois” s. a. Regele si Regiu'a invitara pe óspetii straini la ceaiu. Pe la 4 óre venira toti si vizitara palatulu, apoi venira in salonulu pentru musica, unde Regiu'a acompaniá la piano si d-siór'a Charlotta Leria cânta câte-va arii din opere si vre-o dóue cantece romane, secerandu aplause. De aici trecura toti intr'unu altu salonu unde se servi ceaiulu de domnióirele de onóre.

Ce se facemu? Pentru de-a ajunge la óre-cari imbunatatiri in privinti'a morala, economica si nationala, diariulu „*Desceptarea*” din Bucuresci propune mai multe mesuri, dintre cari celea ce urméza aici ar' fi prea bene déca amu face se-se introduca si la noi.

1. Se re'introducemu in tóta viéti'a nóstra publica si privata, datinele si obiceiurele strabune si se ne lasamu de maimutiariile straine.

2. Se redeseptamu in tinerime sêmfiulu religiosu si se tienemu pana la mórte la aceste forme religiose, cari au devenitu nationale, si prin care ne deosebimu de alte neamuri.

In acestu scopu se conlucramu la imbunatatirea neaménata a starei morale, intelectuale si materiale a clerului mireanu, cá a unai ce represinta religiunea strabuna si ar' poté se fia unu agentu puternicu in contra influentiei straine.

Unu poporu ce nu tiéne la datinele si la religiunea strabuna, nu tiéne nici la fiinti'a sa, si devine prada altor'a.

3. Se combatemu cu tóte midilócele latirea ateismului si a cosmopolitismului, si societatile si persónele ce le profeséza, cá nisce midilóce periculóse fiintiei nóstre nationale, si intrebuintiate de dúșmani pentru stérpirea nóstra.

4. Se lucramu din respoteri, cá tinerimea nóstra se capete o crescere nationala si o educatiune mai morala. Mai cu séma crescerea copileloru se fia scósa din mânilé straine. Se se combata cu ori-ce pretiu luxulu, joculu cartiloru, romantismulu si fantasmulu si se se çaute cá famili'a romana se intre pe calea practica.

5. Se ne adunamu fortiele imprasciate, formandu asociatiuni nationale in tóte ramurile practice, si se combatemu spiritulu de partide si prejudeciulu atátu de pagubitoriu ce 'lu-are poporulu nostru façia pe meserii.

6. Se lucramu din respoteri pentru redicarea intelectuala, morala si materiala a poporulu, prin crearea de scoli in tóte satele cu invetiatori apti, dar' bine platiți: prin crearea de scoli agricole in ténaturile mai multu locuite de romani; prin crearea de fouduri in fiecare ténutu romanescu, pentru inlesnirea micei agricultur, a comerçului si industriei nationale; prin crearea de fouduri pentru crescerea copiiloru seraci.

7. Libertatea individulu numai intru atâta are sensu si poté fi garantata, in câtu nu este vatematóre, fia individulu, fia societatei. Pentru ace'a *patim'a beti i si lenea*, cá vatematóre societatei se se combata cá si cele alalte crime si delicté.

8. Luxulu se se combata din respoteri. Spre acestu scopu la ori ce soiu de petreceri se ne infaçiosiamu câtu se poté mai modestu imbracati; — damele ce se voru infaçiasá in vestminte luxuóse se nu fia considerate la jocu nici amentite in diuaria.

Scóla romanésca de fetitíe va deschide in Sibiu la 1 Novembre n. a. c. „*Reuniunea femeiloru romane din Sibiu*” infientata abia acum'a-su trei ani. De institutióra primara la acésta scóla s'a angagiatu domniória *Eleonor'a Tanasescu* dela „*Asilulu Elen'a Dómna*” din Bucuresci. — Parentii cari voru a-si tramite fetitiele la acésta scóla au a se adresá in acésta privintia la dómna *Mari'a Cosm'a* president'a Reuniunei fem. rom. din Sibiu.

Dlu Nicolae Cristea a fostu silitu a se retrage dela Redactiunea diariului „*Telegraful Roman*” — pre care l'a redactatu cu multu zelu si abnegatiune in restempu de 18 ani. — Redactiunea pre venitoriu s'a incredintiatu dlui *Mateiu Voileanu*.

Necrologu. Amiculu nostru *Gerasimu Domide* preotu in Rodn'a vechia a avutu de-a îndurá cea mai mare lovitura care poté numai se ajunga pre unu preotu in calea acestei vietii — si-a pierdutu pre pré-iubit'a s'a consórta *E'isabet'a n. Salvanu*, dupa o convietuire abia de trei ani.

Relative la acestu casu, dlu *Silvestru Muresianu* din Rodn'a ne scrie între altele:

Cu anima sfasiata de grea dorere si ochi scaldati in fierbinti lacrimi, prindu péna in man'a-mi tremuránda spre a aduce la cunosciinti'a on. publicu trist'a si durerósa veste a grelei lovituri ce a ajunsu pre neconsolaverulu preotu alu nostru dlu *Gerasimu Domide*. . . Multu stimat'a si apretiuít'a s'a consórta *E'isabet'a Domide n. Salvanu* in alu 19-lea anu alu vietiei si alu 3-lea alu casatoriei. — in urm'a unui morbu urmatu din nascere, — in 4 Octomvre la 5 óre deminéti'a si-a datu castulu seu sufletu in mânilé Creatorului; ér osamintele-i pamentesci in 6 Octomvre s'au astrucatu in cemetierulu din Rodn'a vechia in o cripta facuta anume. De si tempulu ér ploiosu, la conductulu funebralu au luat parte o multime fórte numerósa de inteligenti si tierani, din ochii caror'a curgeán siróie de lacrime, — între acesti'a au fostu si societatea pompieriloru voluntari in frunte cu capel'a musicale din locu.

Funebraliale indatinat'e s'au indeplinita prin 10 preoti sub conducerea veteranulu si multu meritatulu parochu alu Rodnei *P. O. D. Clemente Lupsiai*, decoratu cu crucea de auru pentru merite. Vorbirea funebrala la prohodu, o-a rostitu dlu *Maximu Popu* profesoru gimnasialu in Naseudu; ér la mormentulu decedatei a cuventatu in poesia dlu *Famfilu Grapini* preotu in Rodn'a noua. Ambele cuventari (cari se voru publicá in diariulu nostru „*Preotulu Romanu*” — Red.) au storsu lacrime întreite din ochii celoru presentii.

Pe repausat'a o deplângu sociulu impreuna cu fii sei *Leonid'a* si *Eleonor'a-Elisabet'a* afora de acc'a mam'a ei si o multime de rädenii si amici ai familiei.

Noi cari amu cunoscutu in persóna pre repausat'a si scimu apretiuít' in tóta marimea ei marea lovitura ce a ajunsu pre amiculu nostru, prin pierderea virtuósei s'ale consórta: nu avem decátu lacrimi pentru adormít'a si condolentia pentru amiculu nostru si micii sei orfani. — Ceriulu consoleze pre cei remasi in viétia, ér repausatei i-i dee odichna eterna. — Fia-i tierin'a usióra si amentirea eternu-beneçuentata!

Bibliografie. — Au esitu de su tipariu in Imprimari'a „*Auror'a*” din Gherla: — „*Istori'a pentru inceputulu Romaniloru in Daci'a*” de Petru Maioru. Editur'a societáti literaria „*Petru Maioru*.” Pretiulu unui esemplariu brosiuratu e 2 fl. (si 15 cr. portopostalu) si se poté procurá dela societatea editória din Bud'apest'a IV. Waiznergasse nr. 13. II. 30. — „*Nu me uitá.*” Collectiune de versuri pentru ocasiuni funebrali arangiata de N. F. Negrutíu. Pretiulu unui esemplariu brosiuratu e 50 cr., legatu 60 cr., mai bine si frumosu legatu 80 cr. si 1 fl. si se poté procurá de la Imprimari'a „*Auror'a*” din Gherla.